

DISCOPACITAT

Per Ramon Huguet

“Everybody is a genius. But if you judge a fish by its ability to climb a tree, it will live its whole life believing that it is stupid”. “Tothom és un geni. Però si jutges un peix per la seva habilitat per escalar un arbre, viurà tota la vida creient que és estúpid” (Albert Einstein)

“I am only one, but still I am one. I cannot do everything, but still I can do something”. “No sóc l’única però tot i així sóc algú. No puc fer-ho tot, però puc fer algunes coses”. (Helen Keller)

Començo aquesta crònica amb un exercici de memòria. Potser la part positiva és que al final recordaré allò que més em va impactar. Dic això perquè el que a continuació explicaré es va produir el 3 de desembre del 2023, és a dir, aviat farà un any. I és que des del 1992 aquest és el Dia Mundial de les Persones amb Discapacitat.

Sóc voluntari de Creu Roja des de fa set anys i en aquest període he col·laborat en diverses tasques dins de l'àmbit social. L'activitat la desenvolupo a Molins de Rei, seu de l'Assemblea Territorial del Baix Llobregat Centre, si ve a vegades ens hem de desplaçar a d'altres poblacions properes o a Barcelona.

Escriuré el text en present perquè em fa la sensació que així és més real i proper en el temps.

L'activitat comença a les 10 del matí quan ens han citat davant de la discoteca Be Disco situada al Polígon El Pla de Molins de Rei, un lloc on normalment hi va gent molt jove. Però avui és diferent, perquè la clientela són persones amb discapacitat. Joestic un pèl nerviós i potser una mica tens, encara que ho intento dissimular. És la primera vegada que col·laboro en aquesta activitat i haig d'estar al cent per cent. Els autocars van arribant, vénen de les poblacions properes: Sant Vicenç dels Horts, Torrelles, Vallirana, Cervelló, La Palma, Corbera, Castellbisbal, Pallejà i fins i tot un grup d'El Vendrell i un altre de Cornellà de Llobregat perquè l'any anterior s'ho van passar molt bé i volen tornar. Els del mateix Molins de Rei arriben a peu. La majoria assisteixen als Tallers Ocupacionals que hi ha en

algunes d'aquestes localitats. Òbviament, tots van acompanyats pels seus monitors, a més d'una representació de cada Ajuntament, normalment des de la Regidoria de Benestar Social. Nosaltres, els voluntaris, som quatre dos homes i dues dones.

Jo em sento observat de la mateixa manera que també els observo a ells. N'hi ha alguns que són molt joves, segons m'han informat han de tenir un mínim de vint-i-un anys i l'edat màxima no es contempla, encara que pel que estic veient jo diria que ben pocs sobrepassen els cinquanta anys. Per sexes més o menys meitat i meitat. Pel cap baix podrien ser entre cent cinquanta i dues-centes persones. La majoria tenen una discapacitat intel·lectual psíquica, és a dir, la capacitat per aprendre hàbits socials o intel·lectuals per respondre a situacions elementals de la vida quotidiana que repercuteixen en la seva autonomia. Jo tinc una especial sensibilitat per aquest tema, perquè un cosí meu s'inclou en aquest perfil. També en veig alguns, pocs, que aparenten una dificultat més aviat de tipus física, sobretot a l'hora de caminar.

Entren somrients, se'ls veu contents, molts ens saluden. Un xicot se'm posa davant i alçant els braços em diu que només entrar es prendrà un cubata per posar-se a to. Evidentment, no podrà ser. Tenen una consumició, però sense alcohol.

Abans d'entrar, esmorzen en un recinte adjacent que hi ha al costat de la Disco.

Al principi se'ls veu com fora de lloc, però tot just al sonar la música discotequera comencen a moure's a la pista de ball. La timidesa inicial va passant, a més molts d'ells es coneixen perquè veig que formen grupets o se saluden.

De moment jo em quedo controlant els lavabos i també vigilant la sortida principal que queda molt a prop. Observo que hi ha un parell de persones aparentment alienes a l'acte, però no, són personal laboral de la discoteca que es mouen discretament pel recinte.

Van venint i preguntant-me. En un racó hi ha un noi, m'acosto i veig que està mig plorós, em diu que s'ha perdut del seu amic i em demana que cridi a la seva monitora. Ràpidament solucionem el problema.

Els voluntaris ens anem canviant de lloc. Ara em passejo per la barra del bar. El cambrer em comenta que alguns li han demanat un cubata, una cervesa o un gin-tònic però quan els diu que no pot ser ho accepten tranquil·lament.

Acaba d'arribar l'alcalde de Molins de Rei, es passeja una estona pels voltants de la pista, saluda a alguns dels càrrecs polítics (per cert observo que la majoria són dones) i se'n va . Tot ho deu haver trobat en ordre com així sembla.

La cosa s'ha animat, la gran majoria mouen l'esquelet al centre de la pista. També hi ha grups que xerren en algun racó o asseguts en els sofàs. Li pregunto a un noi si s'ho està passant bé i em contesta que sí però que li agradaria que ho haguessin fet a la tarda perquè “ a nosaltres” –diu- també ens agrada anar a la disco a la tarda o a la nit. La veritat és que no m'esperava aquesta resposta. Li contesto que potser ell també té un grup d'amics on hi pot anar en aquests horaris. Mira cap el terra però no em diu res.

Alguns ens miren i comenten, jo diria que estan parlant de nosaltres. Se'ns distingeix per la típica armilla vermella. Per un moment els voldria preguntar quina sensació els fem però no, els protagonistes són ells.

Per a mi el moment més destacat de la festa és quan un noi amb l'aparença de tenir la Síndrome de Down es posa a ballar dalt d'un pòdium. Els crits de felicitació i els aplaudiments se senten durant una bona estona.

Al voltant de la una del migdia s'acaba l'acte i molt disciplinadament amb els seus monitors van desfilant cap a l'autocar. Un noi, potser dels més joves, està enfadat perquè diu que no vol marxar. La monitora em comenta que cada any fa igual mentre amb un to suau intenta convèncer-lo de què se n'han d'anar, que l'esperen a l'autocar. Jo crec que la majoria marxen contents. Sento que una noia diu que haurien de fer-ho més vegades, perquè “mola” molt.

M'acomio dels voluntaris, dels representants dels Ajuntaments i d'alguns monitors. La relació entre tots nosaltres ha estat molt cordial. L'ha festa s'ha acabat, s'han apagat les llums i tothom cap a casa.

Penso en el meu cosí, que si bé no el porten a la discoteca, sí que de tant en tant fan algunes sortides des de la residència on està internat. Per exemple, convivències en cases de colònies amb interns d'altres centres amb el mateix perfil.

Personalment, em sento satisfet d'haver col·laborat, ni que sigui per unes poques hores, a la felicitat d'un grup de persones que tot i que estan ateses sovint es veuen deixats de

**Diputació
Barcelona**

*Xarxa de Biblioteques
Municipals*

banda per bona part de la societat i fins i tot en alguns casos de les seves pròpies famílies.
El proper 3 de desembre ja els he dit que poden tornar a comptar amb mi.